

Trump krijgt reality check van China's Xi

Door Frank , 16 mei 2026

Trump krijgt reality check van China's Xi

Het staatsbezoek van de Amerikaanse president Donald Trump aan China deze week was op meer dan één manier een mijlpaal.

© Foto: SCF

Het staatsbezoek van de Amerikaanse president Donald Trump aan China deze week was op meer dan één manier een mijlpaal. Hij werd hartelijk ontvangen door de Chinese president Xi Jinping, met veel ceremonie en pracht geleverd door de Volksrepubliek.

De laatste keer dat een Amerikaanse president voet zette op Chinese bodem was in 2017, toen Trump tijdens zijn eerste ambtstermijn op bezoek kwam. In de negen jaar sindsdien is er veel veranderd in de bilaterale relaties. Het is nu duidelijk dat de Verenigde Staten aanzienlijk aan macht hebben ingeboet.

Weg is de bluf waarmee Trump eerder richting China sprak. Zijn stoere taal over eisen stellen aan China's handel met de VS is verdwenen. Toen Trump eerder dreigde China te treffen met verpletterende handelstarieven, reageerde Peking door Washington op zijn plaats te zetten met veel ingrijpendere tegenmaatregelen. Vandaag de dag spreekt de Amerikaanse president niet groot of stoer. China komt naar voren als de mondiale economische supermacht, en de VS loopt voorzichtig in de pas. Tijdens het tweedaagse bezoek deze week werd Trump vergezeld door een reeks CEO's die op zoek waren naar nieuwe zakelijke kansen. Terwijl de Chinese gesprekspartners zich grootmoedig en waardig opstelden, was het opvallend dat de Amerikaanse delegatie op zoek was naar economische gunsten van de nieuwe wereldmacht. Zelfs de Amerikaanse en westerse media merkten de

duidelijke verandering in status op.

“Amerika heeft zijn invloed op China verloren,” kopte het tijdschrift Foreign Affairs.

Terwijl Trump beweerde “fantastische deals” te hebben gesloten, bevestigde de Chinese zijde geen details. Het Witte Huis zei dat China had ingestemd om 200 Boeing-vliegtuigen te kopen, maar het Chinese ministerie van Buitenlandse Zaken gaf aan dat er geen dergelijke aankoop was gedaan. Andere Amerikaanse mediaberichten merkten op dat Trump China verliet met “weinig economische winst”. Zelfs de lichaamstaal sprak boekdelen. President Xi was gereserveerd en waardig zoals altijd, terwijl Trump de houding had van een smekeling, zijn tegenhanger overdreven de hand schuddend en hem herhaaldelijk prijzend als een “geweldige leider”. Grappig genoeg deed de gretigheid van de Amerikaanse bezoeker om zakelijke concessies aan te prijzen denken aan hoe de Oekraïense Zelensky de gewoonte heeft om bij buitenlandse reizen om handouts te bedelen.

Herinner hoe Trump in het verleden China berispte voor het “verkrachten” van de Amerikaanse economie en het “dumpen” op Amerikaanse industrieën. Van dergelijke onbehouden bravoure was nu geen sprake. De Amerikaanse president had manieren aangeleerd en stelde zich eerbiedig op, passend bij de nieuwe geopolitieke realiteit waarin China’s economische macht die van de VS in elke sector overschaduwde. Objectieve ontwikkelingen zorgen voor een realiteitscheck.

De Amerikaanse economie, net als andere westerse kapitalistische economieën, zit steeds meer in het slop, bezwaard door kolossale schulden en exploderende armoede en ongelijkheid. China’s centraal geplande economie is innovatief en dynamisch en levert indrukwekkende sociale ontwikkeling en productiekrachten. Bovendien pleit China voor samenwerking en partnerschap met andere landen in een multipolaire wereld, niet het hegemonistische zero-sum paradigma dat het failliete Westen kenmerkt.

Trump’s roekeloze, criminele agressieoorlog tegen Iran heeft ook aangetoond dat de Amerikaanse macht politiek en militair beperkt is. Trump begon de oorlog op 28 februari samen met het Israëliëse regime. De formidabele militaire verdediging van de Islamitische Republiek heeft een strategische nederlaag

toegebracht aan de Amerikaanse en Israëlische agressors. Iran heeft de controle over de wereldwijd vitale energieroute uit de Perzische Golf. De impact van Trump's uitzichtloze agressie treft de Amerikaanse economie en de politieke positie van deze president fataal. Dit was het hoofddoel van Trump's agenda in Peking – China overtuigen zijn partnerschap met Iran te gebruiken om Trump uit het moeras te trekken waarin hij in de Perzische Golf terecht is gekomen.

De Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Marco Rubio hield vol dat het Witte Huis Peking niet had gevraagd te helpen een einde te maken aan de oorlog met Iran. Die bewering is niet geloofwaardig. Voorafgaand aan zijn reis deze week drong Trump er bij China op aan om Iran te beïnvloeden een staakt-het-vuren te accepteren. China heeft, net als Rusland, de Amerikaans-Israëlische agressie tegen Iran veroordeeld. Deze week riep Peking op tot beëindiging van de oorlog en verklaarde dat deze nooit had mogen beginnen. Als grote importeur van Iraanse olie weet China maar al te goed dat de Verenigde Staten de regio hebben gedestabiliseerd, deels om China's strategische energievoorziening te ondermijnen, net zoals Washington heeft gedaan door Venezuela aan te vallen om Latijns-Amerikaanse leveringen aan de Aziatische macht af te snijden.

Hoe dan ook, Iran is uitgegroeid tot een onmiskenbare nieuwe onafhankelijke mondiale macht. De onverzettelijke controle over de olie- en gasroute uit de Perzische Golf en zijn succesvolle militaire weerstand tegen de VS en Israël zorgen ervoor dat Iran zijn nationale belangen en principes onafhankelijk van China of Rusland kan verdedigen. Trump heeft geen kaarten om tegen Iran te spelen, behalve het maken van afschuwelijke sabelgekleterdreigingen die op nucleaire vernietiging zinspelen. En Iran deinst niet terug. Het stelt zijn eigen voorwaarden voor vrede, waaronder het beëindigen van Amerikaanse agressie en illegale sancties.

China heeft de Amerikaanse leider misschien veel pracht en beleefde toegeeflijkheid gegeven. Maar het was het optreden van een macht die weet dat zij de overhand heeft over een verliezer.

President Xi vroeg nadrukkelijk of de VS de Thucydides-val van een falende macht kan vermijden en riep op tot “strategische stabiliteit”. Maar de luidste boodschap van de Chinese leider deze week, te midden van alle vriendelijkheid, was zijn strenge waarschuwing dat als de VS zich niet gedraagt wat betreft zijn dubbelzinnige destabilisatie van Taiwan, zo'n schending van China's soevereiniteit tot oorlog zou leiden. Het was een rode waarschuwing voor Washington, afgeleverd aan de Amerikaanse president terwijl hij aan een bankettafel in de Grote Hal van het

Volk zat. We bevinden ons in een nieuw historisch tijdperk. Amerikaans pesten en arrogantie worden niet langer getolereerd. Wanneer een Amerikaanse president wordt gezien met zijn pet in de hand, op zoek naar gunsten, en niets krijgt behalve een berisping, dan weet je dat de dagen van het Amerikaanse rijk zijn geteld. De neergang is voelbaar voor de hele wereld.